SABINE DURRANTOVÁ

LŽI SE MNOU

Zaplést se do vlastních lží je tak snadné...

Top-ten bestseller *The Sunday Times*

Mladá fronta

Lži se mnou

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Sabine Durrantová

Lži se mnou – e-kniha
Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

SABINE DURRANTOVÁ

LŽI SE MNOU

Mladá fronta

Přeložila Jana Žlábková

LIE WITH ME
Copyright © TPC & G Ltd., 2016
Translation © Jana Žlábková, 2018

ISBN 978-80-204-4560-5 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-204-5294-8 (ePUB)
ISBN 978-80-204-5296-2 (Mobi)
ISBN 978-80-204-5295-5 (ePDF)

Pro Francescu

Srpen 2015

V noci mi došlo, že to zjevně začalo mnohem *dřív*. Zděšený jsem seděl ve tmě a snažil se vydrápat nehtem na vnitřní stranu předloktí slovo „ANTIKVARIÁT“. Teď už zmizelo, ale kůže dál svědí po bodnutí hmyzem, které jsem si ve spánku rozškrábal. Nicméně trik s nápisem vyšel skvěle a splnil svůj účel. To ráno si vybavuji naprosto přesně.

Hudson & Co: antikvariát na Charing Cross Road. Předpokládal jsem, že tam byl počátek všeho – že by se nic takového nestalo, kdyby můj pohled neupoutaly rudé vlasy malé přihlouplé prodavačky. Ale co když se mýlím? Co když se ony síly uvedly do pohybu týdny a měsíce předtím? Co když se jedovaté stopy objevily dávno před zmizením té zatracené holky a vinou se už od univerzity? Nebo to bylo ještě předtím – už ve škole, v dětství, v roce 1973, v okamžiku, kdy jsem se celý rudofialový po velkém úsilí náhle ocitl na tomhle nelítostném světě?

Tím vším se snažím dostat k otázce, do jaké míry se my sami podílíme na sebedestrukci. Jak velká část téhle noční můry je *mým* výtvorem? Můžete nenávidět a hlasitě kritizovat. Můžete se bránit a protestovat. Můžete dělat naprosto zoufalé a nelogické věci, ale občas vám nezbývá než zvednout ruku a přijmout vinu.

PŘEDTÍM

1. kapitola

Tehdy pršelo a bylo jedno z těch šedivých sychravých londýnských odpolední, kdy obloha a chodník splývají s budovami zmáčenými deštěm. Je to už hodně dávno, co jsem naposledy viděl takové počasí.

Obědval jsem se svým dlouholetým přítelem Michaelem Steelem v podchodu na Charing Cross, v Porter's, vinárně, kterou jsme často navštěvovali od šestnácti let, kdy jsme ji objevili a zalíbila se nám diskrétnost jejího umístění a majitele. Dnes už bychom se samozřejmě raději sešli na méně vlhkém a temném místě (například v tom elegantním bistru na St Martin's Lane, kde se specializují na vína od Loiry), ale nostalgie bývá občas tyran. Ani jednoho z nás nenapadlo něco takového navrhnout.

Kdykoli jsem se rozloučil s Michaelem, odcházel jsem s příjemným pocitem vzrušující nadřazenosti. Jeho život je vymezený požadavky manželky, dvojčat a advokátní praxe v Bromley, takže vždycky se zájmem poslouchal, když jsem mu líčil své divoké příběhy – o propařených nocích v Soho, o mladých přítelkyních –, a v očích se mu zračila závist. „Kolik let je téhle?" zeptal se, když rozkrajoval skotské vejce. „Čtyřiadvacet? Pořádnej úlet." Nebyl velký čtenář a spojení oddanosti a neznalosti vedlo k tomu, že mě ještě pořád považoval za spisovatele, jenž

dosáhl velkého literárního úspěchu. Nikdy ho nenapadlo, že člověk, který napsal před dvaceti lety průměrný bestseller, si nejspíš neudrží svou reputaci navěky věků. Pro něj jsem byl hvězda „literárního Londýna“ (jeho slova) a když sebral ze stolu účet, což byl zvyk, od kterého nehodlal upustit, nepůsobilo to jako charita, ani si mě tím gestem nechtěl předcházet. Pokud byl k udržení stávajícího stavu zapotřebí prvek vzájemného klamu, nebyla to příliš vysoká cena. Jsem si jistý, že mnohá přátelství jsou založena na lžích.

Nicméně když jsem toho dne vycházel nahoru na ulici, necítil jsem se nijak povzneseně. Nedlouho předtím začal jít můj život od desíti k pěti, ale tuhle skutečnost jsem si nechával pro sebe. Zrovna odmítli můj nejnovější román a Polly, čtyřiadvacítka, o které byla řeč, mě opustila kvůli jakémusi zženštilému blogerovi, který se šťoural v politice. A ze všeho nejhorší bylo, že onoho rána jsem zjistil, že jsem nucen opustit byt v Bloomsbury, za který jsem nemusel platit nájem a posledních šest let jsem ho nazýval domovem. Stručně řečeno – bylo mi čtyřicet dva let, byl jsem na dně a mou důstojnost naprosto ničil fakt, že se budu muset nastěhovat ke své matce do East Sheenu.

Navíc pořád hustě pršelo, ale o tom jsem se už zmínil.

Vlekl jsem se po William IV Street k Trafalgar Square a proplétal se mezi deštníky. Před poštou stála skupina zahraničních studentů, kteří měli na zádech batohy, na nohou zářivé tenisky a zablokovali celý chodník, takže jsem je musel obejít. Jednou nohou jsem šlápl do louže, měl jsem promočenou botu a kolemjedoucí taxík mi postříkal manšestráky. Hopsal jsem přes silnici,

cedil skrze zuby nadávky, kličkoval mezi stojícími auty a pak jsem konečně zabočil do St Martin's Lane, proběhl Cecil Court a dostal se na Charing Cross Road. Svět se otřásal – kolem mě se řítila auta, ozývaly se hlasité zvuky ze staveniště a řinčení kovového lešení vycházející z podzemí, kde se rodila nová linka metra. Z nebe se pořád řinuly proudy vody, ale já si vytrvale razil cestu kupředu, až se přede mnou náhle objevila dlouhá řada turistů vlekoucích zavazadla, kteří mě donutili změnit směr a doslova mě přirazili k jedné výloze.

Opřel jsem se o sklo a čekal, až přejdou, a pak jsem si zapálil cigaretu. Stál jsem před Hudson & Co, antikvariátem, který se specializoval na fotografie a na filmy. Matně se mi vybavilo, že v zadní části bývalo malé oddělení s beletrií, ve kterém jsem kdysi štípnul raný výtisk *Šťastného Jima*. (Nebylo to první vydání, ale oranžová penguinka z roku 1961 s kresbou Nicolase Bentleyho na obalu. Paráda.)

Nakoukl jsem dovnitř. Obchod by hodně zašlý, nicméně bylo zjevné, že kdysi zažil i lepší časy – teď zela většina horních polic prázdnotou.

Pak jsem spatřil tu dívku.

Zírala ven z okna, cucala pramínky dlouhých rudých vlasů a byla tak ohromně otrávená, že jsem cítil její nudu až v konečcích prstů.

Uhasil jsem cigaretu, strčil zbytek do kapsy saka a otevřel dveře.

Nevypadám špatně (i když předtím, než se to všechno stalo, jsem býval větší fešák) a typ obličeje, jaký mám – přimhouřené modré oči, výrazné lícní kosti a plné rty – prý ženy milují. Svému vzhledu jsem věnoval velkou

pozornost, ale vždycky jsem si dával dobrý pozor, aby to nebylo příliš zjevné. Při holení jsem občas vnímal, jak mé prsty přejíždějí po symetricky vyvážených křivkách čelisti, a všímal si pravidelně rozmístěných chloupků v mém aristokratickém nose. Jsem přesvědčený, že zájem o život mysli není důvodem k přehlížení těla. Mám široký hrudník a dodnes si ho usilovně snažím udržet pomocí cvičení, která jsem objevil v posilovně Power Pulse v Bloomsbury během bezplatné ukázky v rámci měsíčního kurzu a dospěl jsem k názoru, že mi prospívají. A zároveň jsem věděl, jak mám *pracovat* na svém vzezření: nacvičoval jsem plachý nejistý pohled, vědomě využíval oční kontakt a zahloubaně si projížděl prsty své rozcuchané blonďaté vlasy.

Když jsem vešel, dívka se na mě jen letmo podívala. Měla na sobě dlouhou splývavou tuniku, legíny a masivní motorkářské boty. Byla výrazně nalíčená, jedno ucho měla posázené třemi malými cvočky a krk zdobilo tetování zpodobňující malého ptáčka.

Sklonil jsem hlavu a rychle si rukou prohrábl vlasy. „Nazdar," pronesl jsem ležérním tónem. „Venku leje jak z konve."

Mírně se zhoupla na podpatcích těžkých bot, uvelebila se na vysoké kovové židli a vrhla nezaujatý pohled mým směrem. Z prstů jí vypadl pramen rudých vlasů, který předtím žužlala.

Řekl jsem trochu hlasitěji: „Je pravda, že Ruskin tvrdí, že nic takového jako špatné počasí neexistuje. Jsou jenom různé typy dobrého počasí."

Její sevřená ústa se mírně pohnula a na tváři se objevil velmi slabý náznak úsměvu.

Zvedl jsem mokrý límec saka. „Ale vyprávějte to mému krejčímu!“

Úsměv zmizel kamsi do nenávratna. *Krejčímu?* Jak mohla vědět, že jsem to sako koupil za pár babek v Oxfamu v Camden Townu a že ona poznámka byla míněna ironicky?

Přistoupil jsem o krok blíž. Na stole přímo před ní stál kelímek ze Starbucks, na kterém bylo černou fixou načmáráno jméno „Josie“.

„Vy jste Josie?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ opáčila nevýrazným hlasem. „Namluvila jsem to tomu chlapovi, co mě obsluhoval. Pokaždé jim říkám jiný jméno. Přejete si něco? Máte nějaký speciální přání?“ Přejela mě pohledem a zaujatě si prohlížela tvídové sako nasáklé vodou, manšestráky a promáčené boty a vůbec všechno, co měl ten zoufalec středního věku na sobě. Náhle se rozvibroval mobil, který ležel na pultě, a přestože ho nezvedla, vrhla na něj pohled, ale pak ho odsunula a zadívala se na monitor nad hrnkem – gesto naprostého nezájmu.

Dotčeně jsem odkráčel do zadní místnosti a tam jsem v podřepu předstíral, že si prohlížím knihy na dolní polici (dvě za pět liber). Třeba zrovna vyšla ze školy, takže prostě nepatří mezi mé obdivovatelky. Ale i tak, co si to vlastně dovoluje? Ksakru.

Jak jsem tam seděl na bobku, cítil jsem vlhký papír a pot, viděl skvrny od cizích lidí a otisky jejich prstů. A taky jsem vnímal mrazivý chlad. Projížděl jsem pohledem názvy na zažloutlých hřbetech knih a hlavou mi poletovaly věty z posledního e-mailu mého vydavatele: „Příliš experimentální… Není to v souladu s dnešní

poptávkou… Co kdybyste napsal román, ve kterém se něco opravdu *děje*?“ Vstal jsem. Kašlu na to. Opustil jsem nepříjemné myšlenky tak důstojně, jak se dalo, a v duchu se nasměroval na Londýnskou knihovnu, nebo – bleskový pohled na hodinky – na klub Groucho. Byly skoro tři hodiny. Třeba tam bude někdo, s kým bych si mohl dát drink.

Usilovně jsem si snažil vzpomenout, jestli dveře zacinkaly, jestli šlo o typ dveří se zvonkem. Když jsem vešel dovnitř, vypadalo to, že obchod je prázdný, ale jeho uspořádání umožňovalo komukoli, aby se někde skryl nebo kdesi číhal – stejně jako já teď. Byl už v obchodě? Nebo tam nikdo nebyl? Vybavuji si vůni západoindických limetek? Měl jsem pocit, že je to důležité. Ale možná není. Třeba se jen moje mysl snaží najít vysvětlení něčeho, co je nejspíš naprosto nepodstatné.

„Paule! Paule Morrisi!“

Stál na druhém konci police s knihami a byla mu vidět jenom hlava. Bleskově jsem prozkoumal jeho vizáž: oči blízko u sebe, ustupující linie vlasů, kvůli níž vypadal jeho obličej jako podivně zformované srdce, a drobná brada. Rozbřesklo se mi až ve chvíli, kdy jsem si všiml velké mezery mezi předními zuby. Anthony Hopkins, můj vrstevník z Cambridge. Pokud si dobře pamatuji, studoval dějiny. Narazil jsem na něj před pár lety během dovolené v Řecku. Měl jsem nepříjemný pocit, že jsem z toho setkání nevyšel příliš dobře.

„Anthony?“ řekl jsem. „Anthony Hopkins!“

Podrážděně svraštil obočí. „Andrew.“

„Andrew, jasně. Andrew Hopkins. Promiň.“ Poklepal jsem si na hlavu. „Rád tě vidím.“ Pátral jsem v paměti

a hledal nějaké detaily. Tehdy jsem byl na výletě kolem ostrova se Saffron, hosteskou, kterou jsem doprovázel, a s několika jejími přáteli. Ztratil jsem je, když jsme zajeli do doku. Popíjeli jsme alkohol. *Půjčil mi Andrew peníze?* Teď stál naproti mně v obleku s jemným proužkem a napřaženou pravicí. Potřásli jsme si rukama. „Už je to… nějaký čas."

Zasmál se. „Naposledy na Pyrosu." Přes rameno měl přehozenou pláštěnku posázenou kapičkami deště, které vypadaly jako perly. Prodavačka se otočila a poslouchala, o čem se bavíme. „Jak se máš? Ještě pořád něco čmáráš? Viděl jsem tvoje jméno v deníku *Evening Standard* – pod recenzemi knih, je to tak? Moc se nám líbil román, který jsi napsal – moje sestra byla nadšená, že ti ho vydali."

„Díky." Uklonil jsem se. Jeho sestra – no jasně. V Cambridgi jsem s ní strávil určitý čas. „Máš na mysli *Anotace o životě*." Mluvil jsem co nejvíc nahlas, aby si ta malá potvora uvědomila, jak úžasnou příležitost promarnila. „Je pravda, že mnozí lidé byli tak milí, že mi řekli, že se jim můj román líbil. Zjevně ťal do živého. V *New York Times* vyšla recenze, v níž se píše…"

Přerušil mě. „Přijde po něm něco stejně vzrušujícího?"

Dívka se rozhodla, že zapne přímotop. Když se předklonila, vytvořila se mezi tělem a hedvábnou tunikou mezera. Kousek jsem poodstoupil, abych měl lepší výhled, a všiml jsem si jemných křivek jejího poprsí v růžové podprsence.

„Něco chystám," řekl jsem. Neměl jsem v úmyslu líčit, jaké fiasko bylo pokračování románu, ani jsem

nehodlal mluvit o neúspěšných pokusech o prodej dvou následujících knih.

„No jo, to jste vy, tvůrčí typy. Vždycky vás napadne něco zajímavého. Nejste jako my, nudní patroni, co se hrabou v zákonech."

Dívka se zase posadila na židli. Teplý vzduch proudící z přímotopu vytvářel na hedvábné tunice záhyby a vlnky. A on tlachal dál a dál. Řekl mi, že pracuje pro Linklaters a se svým společníkem řeší soudní pře. „Ještě delší pracovní doba. Musím být k dispozici celý týden čtyřiadvacet hodin denně." Pak pokrčil rameny – radost maskovaná za rezignaci. Ale co s tím člověk nadělá? Děti na soukromé škole, bla bla bla, dvě auta, hypotéka, která ho „zabíjí". Několikrát jsem pronesl: „No vida, bezva, jasně." A on mluvil dál. Předváděl mi, jak je úspěšný, vychloubal se svou manželkou, a přitom se snažil, aby to tak nevypadalo. Tina se odstěhovala ze City, protože byla „úplně vyždímaná, chudinka", a pustila se do drobného podnikání v Dulwich Village. Má obchod, který se specializuje na příze všeho druhu. Je překvapivě úspěšná. „Kdo mohl tušit, že se za vlnu dá vydělat tolik peněz?" řekl a pak se rozpačitě škytavě zasmál.

Nudil jsem se a zároveň jsem byl podrážděný. Rezolutně jsem prohlásil: „Já ne."

Namátkou vytáhl nějakou knihu z police – *Hitchcock* od Françoise Truffauta. „Máš teď hodně práce?" zeptal se a poklepal při tom knihou na dlaň.

Zavrtěl jsem hlavou. *Teď a práci?* Znovu mi vytanula na mysli jeho sestra – taky má mezeru mezi zuby. Krátké vlasy jako malý rošťák, mladší než on. Zeptal bych se na ni, kdybych si vzpomenul, jak se jmenuje. Že by

Lottie? Lettie? Určitě byla *přítulná*. Opravdu jsme se spolu vyspali?

Náhle mi bylo horko, cítil jsem se stísněně a přepadla mě nutkavá touha vypadnout.

Hopkins říkal něco, co jsem úplně nevnímal, ale zachytil jsem slova „neformální večeře“. Rozverně mě plácl po rameni knihou o Hitchcockovi, jako by mu cosi, co se stalo za posledních dvacet let, nebo možná jen za poslední dvě minuty, dávalo právo chovat se ke mně jako ke kámošovi. Pak vyndal mobil. S hrůzou jsem si uvědomil, že čeká, až mu řeknu svoje číslo.

Pohlédl jsem ke dveřím, za kterými pořád pršelo. Rudovlasá pokušitelka teď četla nějakou knihu. Pootočil jsem hlavu, abych zjistil, kdo ji napsal. Nabokov. Nabubřelé žvásty. Cítil jsem silnou potřebu vytrhnout jí knihu z ruky, popadnout pramen jejích vlasů a přitisknout palec na tetování na jejím krku. Dát jí za vyučenou.

Otočil jsem se zpátky k Hopkinsovi, usmál se a dal mu, co chtěl. Ujistil mě, že mi zavolá, a já si zapsal do paměti, že až to udělá, nesmím reagovat.

2. kapitola

Kontaktoval mě o dva týdny později, jednoho úterního odpoledne ke konci února. Ještě pořád jsem – zcela logicky – žil v Bloomsbury. Byla to dohoda: Alex Young, majitel bytu a houslista Newyorské filharmonie, mě tam nechával bydlet výměnou za to, že jsem mu krmil kočku. Musel jsem zmizet, jen když byl se svým přítelem ve městě. Mým duchovním domovem byla Lamb's Conduit Street se svými obchody s biokávou a pánskou módou pro elegantní staromilce. V bytě, který se nacházel v nejvyšším patře vysoké georgiánské budovy, mi nic nepatřilo a všechny věci byly Alexe (obrazy a bílé ložní prádlo, nábytek z poloviny století, italský kávovar), ale předkládal světu obraz muže, jakým jsem chtěl být. Nicméně naše domluva se pomalu blížila ke konci a já se na to snažil nemyslet.

Když zabzučel mobil, seděl jsem v ošoupaném sametovém křesle s časopisem *London Review of Books* a vychutnával si okamžik prozářený paprsky zimního slunce. Pronikaly dovnitř protáhlým oknem, jehož rám vrhal stín na čtvercový vzor tureckého koberečku. Na stolku stál hrnek s kávou a vedle něj ležel talíř se sýrovým sendvičem. Byl z posledního kousku chleba, protože jsem už doslova živořil.

Číslo na displeji mobilu jsem neznal, ale zrovna jsem

nebyl ve střehu. Předchozího večera jsem v hospodě poznal mladou vysokoškolačku jménem Katie, která se snažila proniknout do světa žurnalistiky. Napsal jsem jí na dlaň kontakty na sebe a řekl, ať se mi ozve, kdyby potřebovala s čímkoli poradit. Když jsem bral do ruky mobil, už jsem si představoval schůzku (nejlépe u mě doma), její nadšený obdiv, láhev vína a svalení se do postele.

„Paul Moriss," řekl jsem se strohou profesionalitou zaneprázdněného muže.

„Áha! A mám tě."

Žádná Katie. Byl to mužský hlas, který jsem hned nerozpoznal. Že by to byl pracovník některé z literárních institucí, které mě občas zaměstnávaly? Dominic Bellow, hospodský povaleč ze Soha a editor časopisu *Stanza*, mi nedávno dohodil k recenzování novou knihu od Willa Selfa, ale poslal mi výtisk pozdě. (V tom spočívá problém polovičních úvazků: člověk má sklon neudělat ani to, co je třeba udělat.)

„Jo," opáčil jsem nejistě. Bylo příliš pozdě předstírat, že se dovolal někam jinam. Už jsem řekl své jméno.

„Ahoj. Volám, abych tě nalákal na výlet do divočiny Dulwiche." *Dulwich?* „Tina se s tebou touží setkat." *Tina?* „Když tak nad tím přemýšlím, měl bych si dávat pozor. Vím, jaký umíš být v přítomnosti žen. Nikdy ti neodpustím, jak ses zachoval k Florrie." Hlasitě se zasmál.

Florrie. No jasně. Žádná Lottie. Florrie Hopkinsová, sestra Anthonyho Hopkinse. Andrewa. Jeho jméno není podstatné. Vzpomněl jsem si, že když v antikvariátu řekl „soudní pře", roztáhl doširoka ústa a zacvakal zuby.

„Bezva," řekl jsem, a v duchu jsem dodal, *ty debile*. „To je skvělé."

„Co tenhle víkend? V sobotu? Jeden vděčný klient mi zrovna poslal bedýnku s moc dobrým vínem – napadlo mě, že by bylo hanba nepodělit se o ně s přáteli. Châteauneuf-du-Pape. 2009. Tina připraví své proslulé pomalu pečené jehněčí. Na marocký způsob."

Nejsem na sebe pyšný. Když žijete z ruky do úst, musíte věci dobře zvažovat: nepohodlné plahočení pustinami jihovýchodního Londýna versus možné výhody druhé volby. Hlásil, že bude chutné jídlo a sklenička dobrého francouzského vína. A navíc není dobré přehlížet kontakty. Hrozilo mi, že budu bezdomovec, a člověk nikdy neví, kdo se mu může hodit. Takže jak moc byl vlastně bohatý? Přemýšlel jsem o střihu jeho obleku, o tom, jak mu pasoval v ramenou, o měkkosti jeho dlaně, když mi potřásal rukou. Začínalo mě zajímat, jak vypadá jeho domov.

Sýrový sendvič shrbené matky hrdosti na mě hleděl hodně zlověstně. „Sobota," řekl jsem. „Malý moment. Ale jo. Příští týden budu v New Yorku, nicméně v sobotu už by to šlo. Na sobotu to zvládnu."

„Výborně." Sdělil mi detaily a pak jsme se rozloučili.

Ještě chvíli jsem seděl v křesle a hladil kočku.

Hledání jeho adresy mě dovedlo k široké ulici lemované stromy ve vzdáleném koutě Dulwiche, asi deset minut chůze od nejbližší železniční stanice Herne Hill ležící na stejné trase z nádraží Victoria jako Michaelův domek v Beckenhamu, kam jsem často jezdíval na nedělní oběd. Ovšem tohle byl úplně jiný typ předměstské

čtvrti, méně nuzné a zchátralé. V té druhé žil onen moula, který si hrál na literárního agenta, a přesně k němu pasovala. Tady byly silnice rozlehlé a sebejisté. Dokonce i stromy byly se sebou zjevně spokojeny.

Andrew sídlil ve velké vile z pozdního viktoriánského období, která stála stranou od ostatních domů, měla sedlovou střechu a příjezdovou cestu, na níž byla v podivných úhlech zaparkovaná tři auta. Převážnou část průčelí zakrývaly popínavé rostliny a na kolenu okapu trčelo opuštěné ptačí hnízdo. V předním křídle vily byly otevřené vysoké laťové okenice a mezi stromy prozařovala světla, pohybovaly se stíny a blikotal oheň.

Stál jsem opodál, za živým plotem, a snažil se zapálit si cigaretu. Foukal vítr a jeho nápory mě stály několik zápalek. Pod paží jsem svíral láhev vína, kterou jsem koupil v obchodě u nádraží. Chilské Sauvignon Blanc: 4 libry 99 pencí. Bylo vlhko a modrý papír, do kterého byla zabalená, se začínal rozpadat.

Kolem pomalu projelo velké auto a na retardéru si užívalo skvělé odpružení kol. Na protějším chodníku se potloukali tři teenageři vlekoucí hudební nástroje. Zastavili se pod pouliční lampou a zírali na mě. Jeden z nich cosi zašeptal a ostatní se rozesmáli. Byl to ten typ místa, kam prostě nezapadá svobodný muž bez rodiny, psa, Volva 4x4 *nebo zatraceného cella*. Odvrátil jsem tvář a zadíval se zase na hradbu z ptačího zobu. V úrovni očí byl mezi větvičkami uvězněný kousek stříbrného proužku z vánočního řetězu. S cigaretou v koutku úst jsem ho pevně uchopil prsty a vytáhl ven vánoční ozdobu – červenou, ozdobenou sněhovou vločkou na bílém sněhovém poprašku. Strčil jsem ji do kapsy saka. Pak

jsem ještě jednou a naposledy popotáhl, zahodil cigaretu na zem a uhasil ji botou.

Je to zvláštní pocit, když si uvědomím, že v tu chvíli jsem mohl odejít, otočit se na podpatku a vydat se k železniční stanici s vánoční cetkou – a jediným důkazem mé přítomnosti na onom místě by byl nedopalek.

Nejdřív mě napadlo, že stojím před nesprávným domem. Dveře mi otevřela žena s oříškově hnědýma očima, kulatým obličejem a hustými kudrnatými vlasy, které se snažila zkrotit zeleným hedvábným šátkem. Na manželku Andrewa vypadala příliš nekonvenčně. Rozpřáhl jsem paže a zamáchal láhví vína, kterou jsem držel v ruce: tak jsem tady.

Žena si mě chvíli zkoumavě prohlížela a potom řekla: „Vy jste určitě Paul Morris. Očekáváme vás. Pojďte dál, prosím. Já jsem Tina."

Napřáhl jsem volnou ruku, ona jí potřásla a zavedla mě do haly, kde velký skleněný lustr rozkládal světlo na drobné kousky vytvářející na podlaze a na zdech malé kosočtvercové obrazce. Nahoru se vinulo schodiště lemované tmavým zábradlím. Sundal jsem tvídové sako a ona ho pověsila do prostorného šatníku na ramínko. Pak otevřela dveře do salónu a já s pocitem zranitelnosti a stísněnosti hleděl na skupinku cizích lidí, kteří stáli vedle klavíru a okamžitě se otočili a upřeně na mě zírali. Potom jsem uviděl mihotavé záblesky ohně. Hořící svíčka vydávala přesládlou vůni. Kde to jen šlo, stály pečlivě zarámované fotografie dětí v plavkách a v oteplovačkách.

Hlavou mi začaly vířit vzpomínky usazené na dně studny paměti. Schůzka v čajovně s jedním klukem ze

školy. Oblek, který na mě navlékla moje matka, a pohled jeho matky, který si vyměnila se svým synem. Ztěžka jsem polkl.

Náhle ke mně přistoupil Andrew a řekl: „Drahý příteli. Jsem moc rád, že jsi nás stihl navštívit před odletem do New Yorku."

„New York?" opáčil jsem. „No jasně, ta pracovní cesta. Je to jen na skok. Než se naděju, budu zpátky."

Podal jsem mu víno. Andrew se mi upřeně zadíval do očí a převzal mé Isla Negra za necelých 5 liber. Prsty sevřel hrdlo láhve a dno opřel o vnitřní stranu loktu, jako pravý sklepník. Na krku měl drobné pupínky po holení. „Pojď dál, ať tě mohu se všemi seznámit!"

Měl jsem na sobě svůj nejlepší oblek, bez kravaty, a bílou košili s třemi rozepnutými knoflíčky. Zjevně jsem to přehnal. Všichni tam byli v džínách, muži měli trička s límečkem a ženy květované tuniky. Zhluboka jsem se nadechl, urovnal si manžety a naladil ústa do úsměvu, přesně do toho, o němž jsem věděl, že ho ženy milují.

„Tohle je Paul, můj dávný přítel z univerzity, o kterém jsem vám vyprávěl." Andrew mě zavedl ke klavíru a vychrlil ze sebe seznam jmen: Rupert a Tom, Susie a Izzy – směsice brad a orlích nosů a hubených nohou, kašmíru a pohupujících se náušnic. „No, a to je Boo," dodal, abych slyšel i jméno malé baculky, na kterou skoro zapomněl.

Kdosi mi vtiskl do ruky chladnou sklenici šampaňského a já se ocitl ve středu zájmu. Cítil jsem, jak úzkost povoluje – za takových okolností často rozkvétám –, a po chvíli už jsem se opíral o klavír a dramaticky líčil, jaká dobrodružství jsem zažil během náročné cesty.

Metro, vlak, úmorná procházka. Otočil jsem se na Andrewa, abych mu vyplísnil. „Tady nikdo nechodí pěšky. Jako bych byl v L. A. Musel jsem zastavit auto a zeptat se, kudy mám jít. Dvakrát." Andrew se hlasitě zasmál. „Paul píše romány," řekl.

„Vy píšete romány?" zeptala se Susie.

„Ano."

„Bylo ti – kolik vlastně? Dvacet dva, když jsi napsal *Anotace*?" řekl Andrew.

Skromně jsem se usmál. „Dvacet jedna. Poslední rok v Cambridgi. Dvacet dva mi bylo, když román vyšel. Dostal se na deváté místo v seznamu bestsellerů *Sunday Times*."

Řečeno stručně a jasně. Všímal jsem si, jak má slova dopadají na čerstvou půdu a zapouštějí kořeny – sazeničky naděje, nové výhonky.

„To je úžasné. Napsal jste od té doby něco dalšího?" zeptala se Susie.

Cítil jsem, jak mi tuhne úsměv na tváři. „Různé věci... pár kratších románů, o kterých jste nejspíš neslyšela."

„Je pravda, že každý člověk v sobě nosí nějaký román?" pravil hlas za mými zády.

Bylo to otravné klišé. Otočil jsem hlavu, abych zjistil, kdo ho pronesl. Ve dveřích stála drobná štíhlá žena v pomoučené zástěře s blonďatými vlasy na ramena.

Došla až ke mně a napřáhla ruku ozdobenou stříbrnými náramky, které zacinkaly. Měla malou špičatou bradu a zakřivená ústa natřená růžovou rtěnkou, která jí neslušela. Bylo na ní cosi dětského, přestože už nebyla nejmladší. Nijak výjimečná, ale každopádně mnohem

atraktivnější než ostatní příslušnice jejího živočišného druhu z místní nabídky. „Já jsem Alice," řekla. „Už jsme se setkali."

Byla mi mlhavě povědomá, ale nedokázal jsem ji nikam zařadit. „Opravdu?"

Naklonila hlavu na stranu a pořád měla napřaženou ruku. „Alice Mackenzieová."

Andrew se odlepil od klavíru. „Paule – vzpomínáš si na Alici? Určitě jste se už viděli, přinejmenším tehdy v noci v Řecku." Zasmál se.

Náhle pode mnou zela propast. Nerad jsem přemýšlel o Řecku. Rozhodl jsem se ignorovat napřaženou ruku a sklonil se, abych ji políbil na tvář. „No jasně," řekl jsem.

Zvedl jsem ruce a dal teatrálně najevo, že se vzdávám.

Naklonila se ke mně, položila ruce na límec mé košile, dotkla se látky a nadechla se tak zhluboka, že jsem kolem úst cítil závany vzduchu vycházející z jejího nosu. „Jen žádné omluvy. Je to skvělé. Bezva. A teď zpátky do kuchyně. Potřebují mě tam."

Znovu prošla dveřmi a zmizela. Andrew se díval, jak odchází.

„Alice je úžasná." Přistoupila k nám Boo. „Skutečný přírodní živel."

„Vážně?" Připadala mi úplně obyčejná.

„Ano. Je naprosto neuvěřitelná." Boo pozvedla hlas: „Kolik bylo tehdy Alici, Andrewe? Když ztratila manžela?"

Andrew se k ní otočil a zavřel oči. „Nó, Harry zemřel před deseti lety, takže jí bylo něco málo přes třicet. Jejich děti byly ještě malé."

„To je hrozné," řekl jsem. „Rakovina?"

„Nadledvin," odpověděla Boo. „Ta není moc častá. Trpěl bolestmi žaludku a doktoři mysleli, že je to zánět slepého střeva. Tehdy byl už nádor rozšířený v těle natolik, že Harry za tři měsíce zemřel. Ale ona byla ohromně statečná a držela se kvůli dětem." Z tónu jejího hlasu zazníval obdiv a samolibost, jako by při líčení skutků té ctnostné Alice dopadala špetka dokonalosti i na ni.

„Alice je báječná matka," řekl Andrew. „A výjimečná právnička. Na rozdíl ode mě není korporátní žralok hrabající prachy." Odmlčel se, aby nechal prostor pro tiché námitky. „Pracuje pro společnost Talbot & Co – určitě ji znáš, poskytuje právnickou pomoc a sídlí ve Stockwellu. Alice většinou zastupuje lidi žádající o azyl."

„A týrané manželky," dodala Boo.

„Je úzce spojena s organizacemi Ženy proti sexuálnímu násilí, Ženy bojující za práva žen, Ženy bojující za práva uprchlic... ten seznam je hodně dlouhý."

„Je iniciátorkou akce ‚Hledá se Jasmine'," prohlásila důrazně Boo, jako kdybych věděl, o čem mluví.

„Už jste se setkali," řekl Andrew. „Toho večera v Pyrosu – všichni jsme večeřeli dole v přístavu a tam jsme se viděli. Vzpomínáš si na to?"

Sevřel jsem rukou opěradlo židle a zaklonil se. „Tehdy jsem nejspíš nebyl v nejlepší formě," odpověděl jsem obezřetně.

„Je pravda, žes byl dost znavený, kámo. Tak trochu mimo kontrolu."

Podrbal jsem se na hlavě a snažil se celou situaci zlehčit. „Asi úpal."

Andrew nesouhlasně mlaskl jazykem. „Retsina."

Stočil jsem pohled na Boo. „Od té doby jsem retsinu nepil. Averze je skvělá terapie."

Tváře Boo ozdobily dva hluboké ďolíčky. Zpočátku jsem ji přehlížel, protože byla na můj vkus moc silná a příliš nóbl, ale když jsem se na ni teď zadíval, uvědomil jsem si, že je docela hezká: kůže jako alabastr a modré oči. I její postoj byl sexy: zatahovala ramena tak, že byla vidět hluboká rýha mezi ňadry, krátké buclaté nohy optimisticky obepínaly strečové džíny a palce u nohou měla vytočené ven jako baletka.

Usmál jsem se na ni a předstíral, že nevnímám upřený pohled Andrewa.

„Je to už hodně dávno," řekl.

„Podává se večeře!" U dveří stála Tina a mávala dřevěnou lžící. Ze šátku se jí draly prameny kaštanově hnědých vlasů a tváře jí hořely.

Opustil jsem místnost jako první a následoval ji chodbou do ohromně velké bílo-krémové kuchyně. Prostor rozděloval ostrůvek s dřezem, ve kterém Alice propírala pod proudem vody hlávkový salát. Na kovové liště upevněné na stropě byly zavěšeny pánve z nerezavějící ocele a na vzdáleném konci jsem uviděl obrovské skleněné dveře vedoucí na zahradu. Světlo z kuchyně ozařovalo malou část dvora a zbytek se ztrácel v temnotě.

Za mnou postupně přicházeli ostatní hosté. Mužský hlas řekl: „Mně dělá starosti parkování." Velký stůl ze zářivého mahagonového dřeva byl pečlivě prostřený. Andrew začal zapalovat svíčky pomocí jakési dlouhé elegantní věci, která měla po straně nápis „Diptyque". Cvak, cvak. Tina držela v ruce útržek papíru a říkala

lidem, kam se mají posadit – byla nervózní a předstírala, že má problém s rozluštěním svého rukopisu.

Stál jsem u místa, které mi přidělila, zády ke kuchyni a čelem k třem velkým obrazům pokrývajícím stěnu. Byly příšerné: poloabstraktní mořské scenerie v jasných kontrastních barvách – tyrkysová a oranžová, hojně používaná bílá. Nebyl to můj šálek kávy. Dávám přednost aktům.

„To jsou mé výtvory," řekla mi Tina přes rameno. „Tak nebuďte hrubý."

„Nic takového jsem neměl v úmyslu. Jsou… plné energie. Moc se mi líbí, jak jste zachytila světlo."

„Jsou to výjevy z Řecka. Z Pyrosu, kde… kde jste byl. Výhled z domu Kirké. Jezdíme tam každý rok – díky Alici."

Oba jsme se rozhlédli. Alice se ještě pořád točila kolem dřezu, a když zaslechla své jméno, vzhlédla a neurčitě se na nás usmála.

Tina se otočila. „Ale bohužel už to brzy skončí."

„Co skončí?" Andrew zaujal místo v čele stolu.

„Pyros."

„Je to hrozná škoda." Pozvedl hlas. „Chudák Alice. Je to konec jedné éry, mám pravdu?"

„Myslíš Řecko?" řekla Alice, která právě dávala na stůl horkou zapékací mísu. „Ano. Moje nájemní smlouva vypršela a majitel pozemku je pořádný podrazák, protože mi v lednu napsal, že ho prodal jedné developerské společnosti. Těm pitomcům, kteří postavili letovisko Delfinos. Ale aspoň dovolil, že můžeme ještě letos užívat dům, když už ne celý pozemek – Tino a Andrewe, tohle léto pojedete do domu Kirké, viďte? Rozlučková oslava."

„Samozřejmě." Andrew vstal a zasunul židli, aby se Tina mohla protáhnout kolem. „Děti by nás zabily, kdybychom nejeli. Byli bychom doslova mrtví."

„Doslova?" opáčil jsem.

„Bezva." Alice se posadila naproti Andrewovi na druhém konci stolu. Udělala drobné dramatické gesto ubrouskem a rozložila ho na klín. „Už se všichni pusťte do jídla."

Chvíli jsem ji pozoroval a pak jsem se zadíval na Andrewa a na Tinu, která seděla uprostřed podélné hrany stolu. Člověk by si myslel, že Alice je hostitelka. Že by ono slavné marocké jehněčí bylo *jejím* výtvorem, nikoli Tiny? Natáhl jsem se pro lžíci a pak jsem si uvědomil, že bych měl nejspíš podat lžíce svým sousedům – Susie na jedné straně a Izzy na druhé. „Omlouvám se," řekl jsem a splnil svou povinnost. „Nemám vybrané mravy. Zřejmě jste poznali, že jsem chodil do internátní školy – při jídle vládl zmatek a každý kluk myslel jen na sebe."

„Do internátní školy? A do které?" zeptal se jeden ze dvou téměř plešatých mužů, ten, který měl méně vlasů.

Řekl jsem mu, kde jsem strávil roky utvářející mou osobnost, a jasně jsem viděl, že ho to překvapilo. Ona škola měla akademickou reputaci, a já navíc utrousil poznámku o stipendiu a pak dodal, že jsem bydlel na koleji. Tina se toho chytila. „Máte bystrou hlavu," řekla. „Nejen hezkou tvář."

„Znáte Sebastiana Pottera?" zeptala se Izzy. „Bude přibližně stejně starý jako vy."

„Ne," opáčil jsem příliš rychle a pak jsem dodal: „Ale to jméno znám. Myslím, že chodil do vyššího ročníku a byl o pár let starší."

„Jasně," řekla. „Je to velká škola." Pokrčila rameny, až se jí nad klíční kostí nadzvedl výstřih, a peříčko z jedné z jejích náušnic uvízlo ve vlasech. (Samozřejmě jsem znal Sebastiana Pottera. Patřil mezi ty hajzly, kteří mi udělali ze života peklo.)

Zaměřil jsem pozornost na jídlo. Bylo vážně skvělé – omáčka chutnala po vodě z pomerančových květů a šafránu a maso bylo úžasně měkké. Ať už ho připravila Tina, nebo Alice, určitě stálo za to úmorné putování. Andrew nalil víno ze skleněné karafy – předpokládal jsem, že jde o Châteauneuf, ročník 2009, jak sliboval. Klouzalo do mě hladce, neměl jsem důvod ke stížnostem.

Kolem mě se odvíjela monotónní konverzace přecházející od obchodu Bezva příze, který vlastnila Tina, přes plány na cyklistickou dráhu pro školu, do které chodilo několik dětí lidí sedících kolem stolu. Šesťáci dostali zrovna novou třídní, ale stýskalo se jim po té staré, a jeden učitel společenských věd nebyl dost kompetentní. Dcera Boo se nedostala do projektu vévody z Edinburghu. Nároky byly nesmyslně vysoké a navíc se jména vytahovala z klobouku. Manžel Boo, který byl právě na služební cestě, to po návratu dá okamžitě do pořádku.

„Máte děti?" zeptala se mě Susie.

„Ne."

„Takový život je určitě hodně jednotvárný."

„Není."

„Měli bychom si dávat pozor na to, co říkáme," dodala Alice. „Nejspíš si v duchu dělá poznámky pro svůj příští román."

Byla to další předvídatelná poznámka. Už si ani nevzpomínám, kolikrát ji lidé pronesli. Alice měla na sobě ještě pořád zástěru upatlanou od omáčky a mouky. Nanesla si na rty další vrstvu té příšerné rtěnky, která se otiskla na okraj její skleničky.

Náhle jsem pocítil naléhavou potřebu dát si cigaretu. Rozklepaly se mi nohy. Omluvil jsem se, odsunul židli a odkráčel k masivním skleněným dveřím, kde jsem chvíli zápolil s mechanismem, až se mi je nakonec podařilo otevřít. Vyklouzl jsem mezerou a tiše za sebou zavřel.

Na zahradě bylo přítmí a dlouhý široký trávník lemovaný keři. Na jejím konci se k nebi tyčily kostry stromů a za nimi se rozprostírala velká prázdnota: sportovní hřiště. Hnědá vůně půdy a vlhkosti.

Za mnou stál osvětlený dům odhalující úplně všechno – svíčky na stole, záblesky příborů: kdyby byl někdo skrytý ve stínu, viděl by naprosto každý detail. Výbuchy smíchu, skřípání židle. Boo vyjekla: „Ne!“

Popošel jsem, abych byl mimo dohled. Náhle jsem si všiml železné lavičky stojící na trávníku, kterou nebylo z kuchyně vidět, protože ji zakrývaly keře. Sedl jsem si na okraj, aby mi nenavlhly kalhoty. Prolézačka a trampolína s vysokými černými bočnicemi připomínaly lodě s trestanci uvíznuté v kentských bažinách. Z mraků vykoukl měsíc, vykouzlil na trávě zářivé tečky a pak zase zmizel. Nad hlavou mi přeletělo letadlo a jeho zlostné vrčení odnášel vítr.

Tentokrát se mi podařilo zapálit zbytek cigarety bez problémů. Bylo chladno. Měl jsem si vzít sako. Napadlo mě, za jak dlouho bych byl doma. Večer byl v pohodě – všechno jsem zvládal –, ale už jsem se najedl a nic mě

tam nedrželo. Ani ženy. Ani práce. Ani potřeba hlídat dům. Zhluboka jsem vdechl kouř a posílal do krve nikotin.

Konverzace náhle zesílila a já ucítil mírný závan tepla – ale hned byl pryč, jako když utne. Otočil jsem se. Na terase stála Alice. Nehýbal jsem se pro případ, že by ji napadlo vrátit se dovnitř, ale ona přešla kousek po trávníku a uviděla mě.

„Ahoj," řekla.

Pohnula rukou, aby si vzadu upravila vlasy, což je pohyb, který ženy dělávají s náznakem tajemnosti ve snaze vylepšit svůj vzhled, jako by věřily, že tím upraví vlasy do formy, jež je jediná přijatelná. Připadá mi to hodně zvláštní.

Udělala krok mým směrem. „Napadlo mě, že bych vás mohla připravit o cigaretu – pokud vám to nevadí."

Pocítil jsem obvyklý záchvěv nevole. Proč si nekuřáci nekupují vlastní cigarety? Nebo proč vůbec *kouří*? „Samozřejmě," řekl jsem galantně a sáhl do kapsy.

Usadila se vedle mě, opřela lokty o kolena a já jí podal cigaretu. S drsným výrazem v tváři jsem pravil, že značka, kterou kouřím, je vlastně spíš pro ženy – ultra lehké Silk Cut – a ona se zasmála, nicméně já se tím jen snažil odvést její pozornost od zapalovače. Byla to ona dlouhá tenká tyčka, kterou Andrew nechal ležet na stole. Strčil jsem ji zpátky do kapsy a dál jsem si s ní potají pohrával prsty. Byla matně černá a hladká na dotek.

Zhluboka vdechla kouř. „Báječné," řekla. „Já *vlastně* ani nekouřím. Jsem typický společenský kuřák. Ale v dnešní době je stále těžší uchovat si tenhle návyk." Rozpovídala se na dané téma – jak jí elektronické

cigarety připravily o požitek z kouření, jak je méně a méně příležitostí k „příjemně opojné relaxaci“, kterou mívala tolik ráda.

Řekl jsem: „Je pravda, že zřejmě nikoho, kdo žužlá v puse elektronickou cigaretu, asi nepožádáte, ať vám dá ‚potáhnout‘. Tedy pokud nechcete mít ústa plná slin s karamelovou příchutí.“

„Přesně tak.“ Zasmála se. Měla mandlové zelené oči, které jí pod klenutým obočím zářily stejně jako kočce.

„Jak jste se seznámil s Andrewem?“ řekla. „Zapomněla jsem se ho na to zeptat.“

„Byli jsme spolu na Trinity.“

„Aha, Cambridge. Samozřejmě.“ Usmála se. „Znal jste ho tehdy dobře?“

„Ani moc ne.“ Posadil jsem se pořádně na lavičku – vlhko, nevlhko – zaklonil hlavu a pohlédl k nebi. „Trochu jsem znal jeho sestru.“

„Florrie. Jasně.“

„Znáte ji?“

„Na škole jsme bývaly nejlepší přítelkyně. Díky ní jsem poznala Andrewa. Navštěvovala jsem ji v Cambridgi. Vlastně si nejsem jista, jestli jsme se tam my dva nesetkali.“ Usmála se. „Vděčím jí za mnohé. Andrew a já jsme *velcí kámoši*.“

Velcí kámoši. Nepřirozeně se zasmála. Byla ten typ ženy, která lichotí a flirtuje, ale je to falešné. A tají všechno, co je důležité. Nikdy nezjistíte, jaká opravdu je. Tedy pokud něco *je* opravdové. A navíc bývá příšerná i v posteli.

Chvíli si zkoumavě prohlížela cigaretu a pak se na mě podívala a nesměle řekla: „Vy si nepamatujete, že jsme se už setkali, viďte? V Cambridgi, nebo v Řecku?“

„Jste mi povědomá." Hodil jsem cigaretu na zem a zašlápl ji podpatkem do trávy. Rozhodl jsem se, že ten výslech ukončím. „Poslyšte, Alice, moc se omlouvám. Celý večer jsem kvůli tomu byl hodně nervózní. Nevím, proč mě Andrew pozval. Tehdy v Řecku jsem nebyl ve své kůži. Už je to nějakých – osm let?"

„Deset."

„Není to období mého života, na které bych byl hrdý. Tehdy jsme byli na jedné z těch lodí, kde se vlastně jen pije. Ztratil jsem přátele a loď odplula beze mě. A potom jsem naštěstí potkal Andrewa, který mi pomohl z nesnází. Ale budu k vám naprosto upřímný – detaily si už vůbec nevybavuju."

„Chcete, abych vám řekla, co si pamatuju?"

„Je-li to nutné."

Zasmála se. „Vtrhl jste do taverny, když jsme večeřeli. Měl jste na sobě vínové tričko z nočního klubu Zeus. Pořád jste něco vykřikoval a choval se hrubě. Pak jste začal zpívat."

„Vážně?" Cítil jsem, jak mi cuká koutek úst. Byl jsem v pohodě, protože jí to zjevně připadalo zábavné. „Zeus, jasně. Vzpomínám si na to tričko. A… zpívání… zpívání nebyla nikdy moje silná stránka."

„Andrew vám zajistil taxík. Nacpal vás do něj, alespoň myslím, že tak nějak to říkal."

„Andrew je džentlmen."

Z kuchyně se ozval hluk. Alice se naposledy podívala na zbytek cigarety a pak odklepala popel do záhonu. Měla na sobě tmavočervený svetřík, jaký by se hodil k postarší dámě, a přitáhla si ho až ke krku. Její obličej náhle zvážněl. „Každý detail té noci se mi vryl

do paměti. Pamatuju si úplně všechno. Bylo to příšerné období."

„Slyšel jsem o tom. Váš manžel..."

„Nemyslím Harryho." Zavrtěla hlavou a trpce se zasmála. „Ten zemřel rok předtím. Ne, já mám na mysli onu noc, kdy zmizela Jasmine."

Kdybych důkladně zapátral kdesi v temných hlubinách své mysli, možná bych zjistil, o čem mluví, ale teď tam byly jen útržky, drobnosti a přerušené stopy.

„Připomeňte mi to," řekl jsem.

Alice se zamračila. „Jasmine. Jasmine Hurleyová. Byl jste tam. Chudák Yvonne, její matka. Ach můj bože." Pustila svetřík a rukama se strnulými prsty zamávala ve vzduchu. „Psali o tom v novinách. Určitě jste o jejím zmizení následující den slyšel nebo jste o něm četl. Kde jste byl ubytovaný? V Elcondě? Dokonce i policie v Pyrosu, která byla zpočátku naprosto bezradná, alespoň něco zjistila... Určitě si na to vzpomínáte."

Sklonil jsem hlavu, jako pokaždé, když vycítím určitý emocionální nátlak. Díky ní se mi začalo cosi vybavovat, přestože detaily byly pořád mlhavé – pohřešovaná dívka, která zmizela, svobodná matka, pochybný přítel? „Ano, no jasně," řekl jsem. „Už vím. Promiňte."

Položila prsty jedné ruky na hřbet nosu. Poklepal jsem ji po rameni a snažil se tvářit tak sklíčeně a soucitně, jak se jen dalo. Pocítil jsem nutkavou touhu vrátit se dovnitř. Nejen proto, že už mi byla zima. Měl jsem pocit neschopnosti a zároveň jsem byl podrážděný – nevhodné spojení dvou emocí.

Překříženými větvemi keřů problikávala světla z kuchyně. Andrew chodil kolem stolu a v ruce se mu

třpytila karafa. Tina přešla na druhou stranu pokoje a sehnula se, aby vydala mísu – s dezertem? – z lednice. Boo mávala rukama ve vzduchu. Snažila se sundat si svetr a zamotala se jí do něj blůza. Zahlédl jsem záblesk kůže a ramínko podprsenky.

Pak se ozval vysoký cvrlikavý zvuk a já zase zaměřil pozornost na Alici. Utírala si oči a z přední kapsy džín vytahovala mobil.

„Phoebe – moje nejstarší – chce, abych ji vyzvedla z večírku," řekla a upřeně se dívala na displej. „Ale bude muset jet nočním autobusem. Já jsem toho už hodně vypila."

Naťukala krátkou zprávu a přitom řekla: „Upřímně řečeno, brzy jí bude osmnáct a chystá se odejít z domova. Určitě si umíte představit, že se naučila být dost nezávislá." Naklonila se tak, aby mohla lépe strčit mobil zpátky do kapsy. „I když bůh ví, co budu dělat, až odejde. Nedokážu projít jejím pokojem, když si představím, že je prázdný."

Zachvěla se, stáhla ramena a třela si paži. „Myslím, že bychom se měli vrátit."

„Chtěl bych ještě jednou vidět váš mobil," řekl jsem.

„Proč?"

„No tak."

Zlehka se usmála. „Ne."

„Jsou na něm králičí ouška, že jo?"

Udělal jsem rychlý pohyb – jako bych jí chtěl sáhnout do kapsy. Ucukla, zachichotala se a pak mi s výrazem nevrlého dítěte hodila mobil do klína. „Tady ho máte. Jen se pokochejte. Klidně se smějte nahlas."

Otočil jsem mobil a rezolutně prohlásil: „Máte obal ve tvaru modrého králíčka."

„Dal mi ho můj syn Frank. Byl to dárek!“

„Berete si ten mobil do práce, vy jedna proslulá právničko? Nosíte ho na důležité schůzky?“

Pobaveně se na mě usmála. V tu chvíli jsem pochopil, proč má zakřivená ústa. V jednom koutku měla drobnou jizvičku připomínající malý šíp mířící nahoru.

Ten pocit se dostavil zničehonic. Neflirtovala. Nebyla můj typ – na to jí bylo o dvacet let víc. Takže jsem netušil, čím to je – možná podprsenkou Boo, nebo pomyšlením na teplé boky Alice pod kapsou džín. Nebo těkavostí jejich pohybů. Nebo se v podvědomí vynořila možnost přespání v prázdném pokoji v pohodlném domě. Každopádně když jsem spatřil tu jizvičku, pocítil jsem nutkavou touhu ji olíznout.

3. kapitola

Následující ráno jsem zavolal Andrewovi a požádal ho o telefonní číslo Alice. Pokud ho to překvapilo, nedal vůbec nic najevo. Řekl: „Samozřejmě, vydrž," a pak chvíli podrážděně mumlal: „Promiň... jsem nemožný... počkej vteřinu..." Prohlásil, že je „technické nemehlo" – nebyl schopný zjistit, jak se dostane do seznamu, aby zároveň nepřerušil hovor. „Tino!" vykřikl. Potom se konečně ozvalo: „Jasně, už to mám. Alice Mackenzieová. Do práce, domů, nebo na mobil – případně všechny tři?"

„Mobil," opáčil jsem. V prstech jsem otáčel vánoční ozdobu z jeho živého plotu a cítil, jak se třpytivý povrch drolí.

„Dobrá." Odmlčel se. „Zavoláš jí hned teď, nebo až se vrátíš z pracovní cesty?"

„Z jaké pracovní cesty?"

„Do New Yorku."

„Jo, jasně."

Znovu se odmlčel a potom řekl: „Hele, já vím, že jsem trouba. Ale starostlivý, tak to prostě je. Alice prožila hodně těžké období – Harryho smrt ji příšerně vzala. A přitom všechno zvládla naprosto skvěle a její děti jsou úžasné, ale je pořád hodně zranitelná. Moc mi na ní záleží, stejně jako Tině. Nám oběma. Nechci, aby jí někdo

ublížil nebo si s ní jen pohrával, nebo... Tak, už jsem řekl, co bylo třeba. Lekce skončila."

Být lepším člověkem, asi bych měl prohlásit: „Jsi dobrý ochránce. Mé úmysly jsou hanebné. Tvá slova mi otevřela oči a já se jí s veškerou úctou vzdám." Bylo by to upřímné? Je možné, že by *kdokoli*, kdo vyslechl ten jeho vypočítavý krátký projev, řekl něco takového?

Chtěl jsem opáčit: „Udělám, co budu chtít, ty jeden vlezlej troubo," ale místo toho jsem jen vydával správné zvuky. Hrál jsem si na solidního muže tak dobře, že jsem tomu napůl sám uvěřil.

Andrew mluvil pomalu a monotónně a já cítil, jak se každá číslice, kterou řekl, zjevně příčí jeho nejlepšímu svědomí.

Dojednal jsem si s Alicí schůzku, která se měla uskutečnit až za deset dní, v úterý večer: podivná volba, ale její diář byl přeplněný návštěvami na univerzitách a naléhavými termíny a večírky rodičů, takže všechno bylo „neuvěřitelně složité". Bylo to hodně dlouhé čekání. Jak dny plynuly, začínal jsem onu myšlenku pomalu opouštět. Když nastal onen večer, už jsem nevěděl, co jsem na ní vůbec viděl.

Nicméně rande je rande a ať jsem jakýkoli, vždycky si uchovávám galantnost. V té době jsem chodíval do Andrew Edmunds, což je malá útulná restaurace v Sohu. Byla pro takovou příležitost jako stvořená: světlo svíček, bizarní umělecká výzdoba. S oblibou jsem si říkal, že to místo o mně cosi vypovídá, a proto se tam cítím jako doma. A navíc jsem dostal slevu: třicet procent výměnou za doučování majitelovy dcery. Příprava

na maturitu z anglické literatury: *Othello*. (Zvládla to za jedna.)

Přišel jsem trochu dřív, ale okamžitě jsem znervózněl, protože Alice tam už seděla, popíjela víno a procházela nějaké papíry. Když mě uviděla, nacpala je do velké kožené kabelky spolu s tlustým diářem velikosti A3 s deskami z krokodýlí kůže, rychle vstala a podala mi ruku. Měla na sobě modrou sukni, bílou košili zapnutou až ke krku a černé kozačky bez podpatků. Vlasy měla stažené dozadu a nebyla nalíčená, tedy až na tu neslušivou růžovou rtěnku.

Omluvně prohlásila, že vypadá „kancelářsky". Celé odpoledne strávila u soudu: jeden teenager z Konga, vzorný student jedničkář ze školy v Barnetu, měl být deportovaný, až za měsíc dosáhne plnoletosti. Jo, měl jsem pravdu, bylo to emocionální vydírání. Její dcera byla téměř stejně stará, což tomu dodávalo zvláštní nádech.

„Phoebe?" řekl jsem. „Ta, co se bude stěhovat?"

„Ano. V září odjede do Leedsu na univerzitu, kde bude studovat angličtinu. Tedy pokud si udrží dobré známky."

„Aha. Takže až v září."

„Uteče to jako voda. Já nevím, jak to budu zvládat. Zbude po ní obrovská prázdnota."

„Co si vzít někoho do podnájmu?"

„Vlastně by chtěla být novinářka. Andrew říkal, že občas píšete pro různé noviny."

„To je pravda. A kdyby potřebovala v něčem poradit, rád jí pomůžu. S čímkoli, jen aby se tam dostala."

„Ale to by od vás bylo moc milé. Děkuju."

Objednali jsme si jídlo – mořského pstruha a pečenou perličku. Dozvěděl jsem se víc o jejích dětech. Phoebe je nejstarší a po ní přišli dva kluci (Louis, šestnáct, a Frank, čtrnáct). Několikrát se zmínila o zesnulém manželovi. „Frank je přímočarý a rozhodný," řekla mi, „stejně jako býval Harry. Je připravený na cokoli." Louis byl temnější povaha a procházel různými stadii, „a právě proto mu otec přirozeně chybí mnohem víc." Když domluvila, povzdechla si a prostředníkem levé ruky se zlehka dotkla váčku pod levým okem. Neplakala, takže její gesto bylo tak trochu teatrální a přinejmenším dobře natrénované: možná instinktivní pohyb z doby, kdy tam bývaly slzy. Stejně jako tehdy v zahradě u Andrewa jsem cítil, že přestože mi zjevně otevírá své srdce, velkou část věcí si nechává pro sebe.

Moje židle stála poblíž vchodu do kuchyně a číšník do ní drcnul pokaždé, když šel kolem – dovnitř a zase ven. Přestával jsem se soustředit. Začínal jsem být podrážděný, nervózní. Nebyl jsem ve své kůži. Jakmile byly talíře prázdné, rozhodl jsem se pomalu to ukončit pozváním domů na kávu, které k mému velkému překvapení přijala. Venku pršelo a chodníky byly kluzké – nebo si to možná vymýšlím: všechny vzpomínky jsou jen plné deště. Se dvěma prsty v ústech hvízdla na taxík tak ostře, až mě zamrazilo, takže jsem se rychle probral, a když jsme o deset minut později kráčeli mou ulicí, rezolutně jsem prohlašoval, že jí to musím zaplatit. Když jsme stoupali po schodech, předstírala, že je „nadšená", a kabelka jí při tom bouchala o zábradlí. Pak stanula ve dveřích bytu a se zjevným potěšením nadšeně vychvalovala můj vkus a mou bystrost. „Ano. Opravdu je to *nádherné*."

Zapálil jsem si cigaretu a pak jsem se v kuchyni věnoval kávovaru. A zároveň jsem vnímal, jak prochází bytem, a při každém vrznutí podlahy jsem přesně věděl, kde zrovna stojí: před obrazem, nebo u knihovny.

„Ten pták na větvi je překrásný!“ zvolala. Dívala se na černobílý obrázek nad krbem.

„Lept suchou jehlou,“ opáčil jsem. „Od Kate Boxerové.“

„Vy na něco hrajete?“ zeptala se mě po chvíli. Prohrabovala se Alexovou hromadou notových sešitů ležících na kraji pohovky.

„Už na to jen padá prach,“ zavolal jsem z kuchyně. „Nesáhl jsem na ně od dětství.“

Kopnul jsem do sebe hlt whisky z nouzových zásob pro případ krize a pak ještě jeden. Persefona se mi otřela o nohy a já jí dal misku s mlékem. Neměl jsem jasnou představu, co bych měl udělat. Snažila se mě svést? Nevěděl jsem, jak to funguje u starší ženy. Očekává něco ohleduplnějšího a delšího? V každém případě, proč si tím zatěžuji hlavu? Ani mě nenapadlo říct jí pravdu: že život, jehož odrazem je tento byt, není můj – ale nebylo to tím, že bych se za sebe styděl, což bych v podstatě mohl, protože je mi čtyřicet dva a nic mi nepatří, kromě pár věcí v pytlích na odpadky ležících na půdě matčina domu. Ne, prostě by to nemělo smysl. A co na tom, že možná za týden dostanu výpověď? Stejně jsem nepředpokládal, že bych se s ní ještě někdy viděl.

Když jsem přinesl kávu, seděla na pohovce a studovala zarámovanou fotografii z Trinity. Samozřejmě byla Alexova, ale protože jsme se tam seznámili, mohla být stejně tak i moje. „Sundala jsem ji ze zdi na záchodě. Doufám, že vám to nevadí. Dívám se, kde stojíte.“ Prstem přejížděla

po řadě baculatých sebevědomých tváří. „Áha!“ Usmála se. „Máte delší vlasy… a kde je Andrew?“

Naklonil jsem se, abych lépe viděl. Bledý obličej, nos jako skoba, svatouškovský výraz. „Uprostřed řady.“

„No jasně. Taky má delší vlasy.“

„Má tam *víc* vlasů.“

„Nebuďte rýpavý.“ Zasmála se a znovu se podívala na fotografii. „Nikde nevidím Florrie. Je tam někde?“

„Není. Nastoupila později. Když jsem byl v třeťáku.“

Odložila fotografii vedle sebe na pohovku a pak se na mě zadívala. „Byl jste tehdy šťastný?“

Na okamžik jsem zaváhal, protože jsem nevěděl, jak to myslí, a potom jsem řekl: „Byl, velmi.“

„Vzpomínám si, že když jsem tam tehdy byla na návštěvě, připadalo mi to místo ohromně velké a lidé byli buď úžasní, nebo podprůměrní. V Bristolu, kde jsem žila, mohl být člověk jakýkoli. Ale tam buď vyčníval, nebo zapadl.“

Ucítil jsem drobné vnitřní chvění. „Možná je to pravda.“

Usrkla kapučíno. Uvolnila se jí lokna blonďatých vlasů a já v nich zahlédl šedivé nitky.

„A co vy?“ zeptal jsem se. „Byla jste v dětství šťastná?“

Ta otázka patřila mezi věty, kterými běžně uvolňuji konverzaci. Alice byla ten pravý typ: nejdřív nejistě pokrčila rameny a pak se rozzářila – byla spokojená, když mohla mluvit celé hodiny jenom o sobě. Vyrůstala na severu Londýna a byla jediné dítě právníka a vysokoškolské učitelky. Soukromá škola, potom Bristol, kde potkala Harryho. Báječný a velmi šťastný život, tak to ohodnotila.

„A není těžké žít v takovém komfortu?“ Udělala rukou gesto zahrnující byt, umělecká díla, starožitný nábytek a police plné knih. „Necítíte se občas provinile za to, že lidem, jako jsme my, dali rodiče všechno na zlatém podnose?“

Jediné, co jsem cítil, byla křeč v prsou, kterou jsem potřeboval uvolnit. Nemohl jsem jí říct, že tak to *není*, protože jsem se usilovně snažil nevést stejný život jako mí rodiče a vždycky jsem nenáviděl jejich ubohé přízemní ambice a ochotu snášet podlézavost a poddajnost. V duchu jsem přemýšlel, jak velká byla *její* privilegia. Jaký má ta bohatá dáma majetek? Kolik jí zanechal Harry? Jak velký je *její* dům? Podařilo se mi rozvážně přikývnout. „Ano. Člověk s tím musí zacházet velmi opatrně a… upřímně se snažit dávat i druhým.“

Položila mi ruku na paži. „Věděla jsem, že mi rozumíte. Přesně proto dělám věci, které dělám. Andrew mě plísní, protože nepracuju pro takovou firmu jako on a nezabývám se obchodním právem, ale mě by to neuspokojovalo. Vždycky mě zajímali ti slabší, lidé, kteří se nemohou sami hájit.“

Zavrtěla hlavou a znovu usrkla kávu. „Vy píšete knihy,“ řekla. „Svým způsobem je to velmi velkorysé. Musíte se druhým otevřít.“

„Jo. To je pravda.“

„Pracujete teď na něčem?“

Nabídl jsem jí cigaretu, ale odmítla ji. Zapálil jsem si. „No, vlastně ano. Píšu román o Londýně, o imigrantech, o vykořeněných lidech. A do určité míry i o stavu národa.“

Samé lži.

„Máte vydavatele? Nevím, jak tohle funguje."

„Někoho mám." Zaklonil jsem se a změnil téma. „Andrew říkal, že se hodně věnujete charitě."

„Pracuju na mnoha úrovních. Ale nejvíc se zaměřuju na akci ‚Hledá se Jasmine'. Té jsem doslova propadla. Andrew mi pomáhá. V mnoha ohledech jde o souhrn všeho, o čem jsem mluvila. Víte, Jasmine tehdy nebyla drobná sladká blondýnka ze střední vrstvy jako Madeleine McCannová. Bylo jí čtrnáct. A přesto byla ještě *dítě*. Zasloužila si zájem policie a médií, ale nikoho její zmizení zjevně příliš nezajímalo."

„Jste úžasná a odvedla jste skvělou práci, kterou jste všechno napravila," řekl jsem a upřímně se snažil, aby to vypadalo, že mám o celou věc opravdový zájem.

Vzala ze stolu zapalovač, který jsem tam odložil, a otáčela ho v prstech. Ve světle lampy zazářilo na černém povrchu stříbrné slovo „Diptyque". „Já vím, že jste děsný sukničkář," řekla. „Vlastně ani nechápu, co tady dělám."

Její slova mě zaskočila. „To nejsem," opáčil jsem.

„Co nejste?"

„Děsný sukničkář."

„Andrew říkal, že jste hrozný chlap."

„Vážně? No vida. Netuším, co tím myslel…"

„Říká, že se k ženám chováte špatně. Že si jich nevážíte."

„Opravdu? Tohle o mně prohlašuje?"

V tu chvíli se na mě upřeně zadívala.

„Možná je to tak," řekl jsem a usilovně se snažil vyloudit na tváři netečný úsměv. „Prostě jsem jen nepotkal tu pravou ženu."

Položila si šálek s kávou na kolena, prstem vybírala zbytek pěny a pak ho olízla – bílá tečka na růžové. A přitom se mi upřeně dívala do očí. Flirtuje? Připadalo mi to nepravděpodobné, a přesto mně její pozornost určitým bizarním způsobem lichotila. (Navzdory všemu, co říkala, mě stejně chce.) „Už musím jít," prohlásila, ale ani se nepohnula.

Co jsem mohl ztratit? Mírně jsem ukročil, sklonil se k ní a ramena už téměř zaujímala správnou pozici. Vyklouzla mi, postavila se a rychle si oblékla kabát, zapnula knoflíky a přehodila přes sebe popruh kabelky: chystala se vyklidit pole.

Před vchodem do domu jsem ji nemotorně políbil. Vypil jsem moc alkoholu. Moje vlhká ústa se přitiskla na koutek jejích úst a spočinula tam. Odtlačila mě rukou od sebe. Cítil jsem vřelost její dlaně skrze košili. Byla to přitažlivost, nebo omítnutí? Stačilo by zajet prstem mezi knoflíky a její motivace by byla naprosto jasná. Ale nebyl jsem si jistý. Cítil jsem strnulost v jejích loktech a napětí v pažích a skoro se mi ulevilo, když odešla.

K mému velkému údivu mi příští den zavolala. Když jsem uslyšel její hlas, právě jsem procházel byt a hledal upuštěnou rtěnku nebo zapomenutý šátek – jakýkoli důvod, proč bych se jí mohl ozvat. Někam právě šla. Poznal jsem to podle přerývaného dechu. Řekla, že si „zapíše naši schůzku", a já si představil, jak se opírá o zeď a vytahuje z kabelky velký diář se záznamy.

Ukázalo se, že mě chce pozvat na čaj. Tuhle sobotu, pokud mám volno. Phoebe by moc ráda vyslechla „moje moudra" o novinařině, samozřejmě kdyby mi to

nevadilo. Třeba bych jí mohl předat pár pracovních zkušeností.

Měl jsem to odmítnout. Ten večer nebyl příliš úspěšný. Ale jsem ješitný a její nabídka mi lichotila a navíc mě trochu zajímalo, jaká je asi Phoebe, tak jsem řekl ano.

4. kapitola

Bydlela v Claphamu, ve vysokém georgiánském domě na poměrně rušné ulici. Vedle stála stará barabizna s dveřmi pomalovanými rastafariánskými pruhy a kousek od ní se v bujném porostu povaloval převrácený nákupní vozík. Z okna kdesi nahoře se ozývaly divoké zvuky rapu. Oproti tomu Alicin dům obklopovala atmosféra značně zašlé uhlazenosti: oprýskané šedé zábradlí zakončené ozdobou v podobě žaludu, litinové nádoby se zahnědlými zbytky pelargonií z loňského léta, prázdná krabice s nápisem „Riverford" čekající na svou týdenní dodávku biopotravin.

Dveře mi otevřela dívka s drobným oválným obličejem lemovaným dlouhými blonďatými vlasy. Měla na sobě džínové šortky, černé punčocháče a horní část těla se utápěla v obrovském ručně pleteném svetru. Když mě uviděla, otočila se ke schodišti, vykřikla: „Mami!" a pak se obrátila na mě a řekla: „Takže, půjdete dovnitř?"

Šla přede mnou a já ji následoval předsíní dolů po úzkých schodech vedoucích do kuchyně: sporák značky AGA, stůl z borovicového dřeva, květináče s bylinkami, vůně pečiva a narcisů se silným nádechem česneku. Mourovatá kočka rychle vyběhla ven malými dvířky, která za ní hlučně zapadla, ale hnědý labrador uvelebený